

[Ole Bjørn Kraft.]

baade til Finanslovens anden Behandling og i Udvalget om Bemyndigelsesloven fremsatte et Forslag om en øjeblikkelig Nedsættelse af Tjenestetiden i Hæren til 9 Maaneder. Der er naturligvis fra alle Sider i Rigsdagen et Ønske om, at Tjenestetiden ikke skal være længere, end det er nødvendigt, et Ønske om, hvis det er sagligt muligt, at nedsætte den, men før en saadan Nedsættelse kan finde Sted, maa en Klarlæggelse af hele Problemet foreligge for Rigsdagens Medlemmer, saaledes at de er i Stand til at tage saglig Stilling til Spørgsmaalet. Dernæst maa naturligvis selve de saglige Forudsætninger for Nedsættelsen være i Orden. Tjenestetidens Længde i vort Forsvar kan ikke vilkaarligt fastsættes paa samme Maade, som man trækker i Lotteriet ved at stikke Haanden ned i en Pose og tager et Tal op. Tjenestetidens Længde afgøres af, hvor lang Tid der er fornøden, for at Soldaterne kan faa den Træning og den Vaabenduelighed, som er nødvendig, for at Forsvaret kan løse de Opgaver, Staten paalægger det. Enhver anden Fremgangsmaade er uforsvarlig, uforsvarlig over for den Opgave, som Forsvaret er stillet overfor, uforsvarlig over for den Ungdom, hvis Opgave det er at udføre denne Gerning, og som har Krav paa at være godt uddannet og saa vel forberedt som muligt til denne Opgave, uforsvarlig ogsaa af økonomiske Grunde, thi det vilde næsten være molboagtigt at bruge de meget betydelige Summer, som er nødvendige til Materielanskaffelse, hvis man ikke giver Mandskabet den fornødne Uddannelse til at bruge Materiellet. Det maatte derfor ogsaa paa Forhaand være givet, at det radikale Forslag ikke kunde gennemføres i en Rigsdag, der ikke vilde opgive sit Ansvar for Spørgsmaalets saglige Løsning.

Dette Forslag om den øjeblikkelige Nedsættelse til 9 Maaneder fandt da heller ikke i det nedsatte Udvalg nogen som helst Tilslutning uden for det radikale Parti; man vægrede sig fra alle Sider ved at træffe en Afgørelse uden en Undersøgelse og uden en Klarlæggelse af Spørgsmaalet, og uden at man var blevet enig om, at de nødvendige Forudsætninger virkelig var til Stede. En Gennemførelse med det samme af dette Forslag, der jo saa øjensynlig var præget af politisk ganske usaglige Betragtninger,

vilde jo ogsaa have medført saadanne rent praktiske Konsekvenser, at det antagelig ogsaa efter den højtærede Ministers Mening vilde have bevirket et administrativt Kaos, og Forhandlingerne fik da ogsaa ret hurtigt det Forløb, at selve dette Forslag blev opgivet fra radikal Side. Forslaget maa jo ogsaa forbavse af en anden Grund. Rigsdagen har nedsat en Forsvarskommission med den Opgave at forberede den kommende Forsvarsordning og tage Stilling til de store principielle Spørgsmaal, som en saadan Ordning omfatter. I denne Forsvarskommission har alle Partier sluttet sig til den Opfattelse, at det var rigtigt at gennemføre, indtil den endelige Ordning kan vedtages, en midlertidig Ordning, og har opfordret Forsvarsministeren til at udarbejde de nødvendige Planer for en saadan midlertidig 3-aarig Ordning. Det er ganske klart, at i saadanne Planer vil ogsaa indgaa Spørgsmaalet om, hvor lang en Tjenestetid der da skal være gældende i denne Periode. Det er derfor ganske urimeligt pludselig under Behandlingen enten af Bemyndigelsesloven eller af Finanslovsforslaget at ville kaste et saadant principielt Spørgsmaal, som de Radikale vidste vilde komme til Drøftelse i Forsvarskommissionen i Løbet af dette Foraar, ud i den politiske Diskussion. Det var usagligt at gøre det, thi hvilken Opgave har Forsvarskommissionen i det hele taget, hvis man baade paa det ene og paa det andet Omraade vilde tage Opgaverne fra den og derved præjudicere den kommende Løsning i Kommissionen, hvor man jo har de saglige Repræsentanter just til at være Raadgivere i Spørgsmaal af denne Art.

Endelig er der for mig Grund til at sige, at det radikale Forslag mere generelt var beklageligt, fordi det var et Brud paa den Linie, som man hidtil siden Befrielsen har været enig om inden for de politiske Partier. De Oplevelser, vi har haft sammen siden den 9. April 1940, maa hos os alle have vakt det stærkeste Ønske om, at Forsvarssagen ikke paa ny skal blive Genstand for et politisk Boldspil, men at man vil gaa til Løsningen af den kommende Forsvarsordning fordomsfrit med det Maal at søge i Fællesskab at naa en Ordning, som virkelig har Tilslutning i det danske Folk, og at vi derfor ikke vil staa op imod hinanden ved en Lejlighed som denne og søge at benytte